

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **Obec Janov**,
sídlem Janov 235, 405 02 Janov,
zastoupená Mgr. Ludvíkem Matouškem, advokátem,
sídlem Kovářská 549/12, 190 00 Praha 9,

proti
žalovanému: **Magistrát města Děčín, odbor stavební úřad**,
sídlem Mírové náměstí 1175/5, 405 02 Děčín,
zastoupený Mgr. Narcisem Tomáškem, advokátem,
sídlem U Starého mostu 111/4, 405 02 Děčín,

za účasti osoby
zúčastněné
na řízení: **SYNTAXIS NORD a. s.**, IČO: 25049445,
sídlem Záhořanská 749, Šeberov, 149 00 Praha 4,
zastoupená JUDr. Danielou Maršálkovou, advokátkou,
sídlem Bílkova 132/4, Josefov, 110 00 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2017, č. j. MDC/45568/2017,
sp. zn. MDC/43128/2017,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. V řízení o žalobě a kasačních stížnostech proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 15 A 163/2017-100, proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 10. 2020, č. j. 15 A 163/2017-85, a rozsudku Krajského soudu v Ústí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nad Labem ze dne 25. 1. 2022, č. j. 15 A 163/2017-261, **žádný z účastníků nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. V řízení o žalobě **osoba zúčastněná na řízení nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

IV. V řízení o kasačních stížnostech proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 15 A 163/2017-100, usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 10. 2020, č. j. 15 A 163/2017-85, a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2022, č. j. 15 A 163/2017-261, je **žalobkyně povinna zaplatit osobě zúčastněné na řízení** náhradu nákladů řízení ve výši **30 684 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se původně žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu podle § 82 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) domáhala, aby soud určil, že kolaudační souhlas Magistrátu města Děčín, odboru stavební úřad, s užíváním části stavby č. 78/2010, ze dne 11. 5. 2017, č. j. MDC/45568/2017, sp. zn. MDC/43128/2017, kterým byla zkolaudována novostavba hotelu na pozemku st. parc. č. 355 v k.. ú. Janov u Hřenska, byl nezákonný.
2. O této žalobě rozhodl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 15 A 163/2017-100. Tímto rozsudkem soud určil, že kolaudační souhlas Magistrátu města Děčín, odboru stavební úřad, s užíváním stavby č. 78/2010, vydaný dne 11. 5. 2017 pod č. j. MDC/45568/2017, sp. zn. MDC/43128/2017, byl nezákonný. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně, žalovaný i osoba zúčastněná na řízení včasné kasační stížnosti, o kterých bylo rozhodnuto rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2021, č. j. 7 As 336/2020-84, tak, že rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 15 A 163/2017-100, byl zrušen a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení a kasační stížnost žalobkyně byla odmítnuta.
3. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku zejména poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43. Tímto usnesením došlo k zásadnímu judikatornímu obratu v otázce posouzení povahy souhlasů vydávaných podle stavebního zákona. Rozšířený senát dospěl k závěru, že „[s]ouhlasy vydávané stavebním úřadem zejména podle § 96, § 106, § 122, § 127 a § 128 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), jsou rozhodnutími správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.“. Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku konstatoval, že ačkoli k uvedenému judikatornímu obratu došlo v průběhu řízení před krajským soudem, je nutné toto rozhodnutí rozšířeného senátu respektovat i u probíhajících řízení. Nejvyšší správní soud uvedl, že krajský soud měl po vydání výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu žalobkyni poučit o tom, jaký žalobní typ je dle zákona a judikatury příslušný k napadení kolaudačního souhlasu, vyzvat ji ke změně žalobního typu, a poté posoudit věc v režimu řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.
4. Dle § 110 odst. 4 s. ř. s. byl zdejší soud vázán právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku. Proto soud usnesením ze dne 31. 3. 2021, č. j. 15 A 163/2017-150, vyzval žalobkyni k úpravě žaloby a vymezení žalobních bodů. Žalobkyně na výzvu reagovala ve stanovené lhůtě a upravila žalobu v souladu s výzvou obsaženou v poučení. Změněnou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení kolaudačního souhlasu vydaného Magistrátem města Děčín,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odborem stavební úřad, s užíváním části stavby č. 78/2010, ze dne 11. 5. 2017, č. j. MDC/45568/2017, sp. zn. MDC/43128/2017. Současně požadovala náhradu nákladů řízení.

Žaloba

5. Žalobkyně v žalobě zdůraznila, že podle zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), (dále jen „zákon o obcích“) je povinna pečovat o svůj majetek a o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů. Trvala na tom, že porušení zákona při vydání předmětného kolaudačního souhlasu se dotklo jednak jejích vlastnických práv k veřejné dopravní a technické infrastruktuře a jednak veřejného pořádku a životního prostředí jejích občanů, jejichž zájmy je oprávněna hájit. V tomto směru odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264. Žalobkyně trvala na tom, že při vydání předmětného kolaudačního souhlasu bylo postupováno v rozporu se zákonem, zejména v rozporu s § 119 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, (dále jen „stavební zákon“). Trvala na tom, že stavebník si neopatřil a žalovaný si ani dodatečně nevyžádal potřebné souhlasy žalobkyně, v jejímž katastru se předmětná stavba nachází, čímž nebyly dodrženy podmínky udělení kolaudačního souhlasu dle § 112 odst. 1 stavebního zákona. Žalobkyně trvala na tom, že žalovaný dostatečně nepřezkoumal žádost o vydání kolaudačního souhlasu a vydal jej v rozporu s právními předpisy, aniž by měl k dispozici nezbytné stanovisko dotčené obce a dotčeného místně příslušného správního orgánu.
6. Žalobkyně namítala, že byla účastníkem předchozího územního a stavebního řízení týkajícího se předmětné stavby, ovšem v rámci procesu vydání předmětného kolaudačního souhlasu nebyla informována o vydání souhlasu, nebyla požádána o stanoviska a nebyla ani přizvána k závěrečné prohlídce kolaudované stavby. S poukazem na přílohu č. 12 bod 14 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, (dále jen „stavební vyhláška“) navazující na § 121 odst. 1 a § 122 odst. 2 stavebního zákona trvala na tom, že její stanoviska jakožto vlastníka veřejné dopravní a technické infrastruktury jsou pro vydání kolaudačního souhlasu nutná.
7. Dále žalobkyně namítala, že dle § 18i odst. 2 písm. b) stavební vyhlášky kolaudační souhlas obsahuje mimo jiné i číslo popisné nebo evidenční stavby. Za tímto účelem byl žalovaný povinen v souladu s § 121 odst. 2 stavebního zákona vyzvat žalobkyni jako příslušnou obec k přidělení čísla popisného nebo evidenčního. Trvala na tom, že dle § 31 zákona o obcích je udělení popisného a orientačního čísla výlučným právem obce. Stavba byla zkolaudována bez této náležitosti.
8. Žalobkyně dále namítala, že stavba nemá zajištěna dostatečná parkovací stání a nedisponuje ani rozhodnutím o napojení na místní komunikaci. Dle žalobkyně ani neproběhlo před Obecním úřadem Janov řízení o povolení připojení nemovitosti k pozemní komunikaci, kde by žalobkyně podávala jako vlastník komunikace stanovisko. Realizací stavby hotelu, na který byl vydán předmětný kolaudační souhlas, došlo k zaslepení původně průjezdné místní komunikace, která byla průjezdná i po realizaci 1. etapy výstavby – Golf club „A“. Došlo tak dle žalobkyně k situaci, kdy není zajištěna možnost řádné obslužnosti v dané lokalitě například ze strany složek integrovaného záchranného systému a ani šířka komunikace neumožňuje otáčení vozidel. Žalobkyně uvedla, že z projektové dokumentace vyplývá, že při zaslepení místní komunikace měla být před budovou hotelu postavena točna kapkovitého tvaru. Točna ovšem postavena nebyla. Žalobkyně zdůraznila, že i po vydání kolaudačního rozhodnutí Magistrátu města Děčín ze dne 29. 8. 2007, č. j. OSU/90179/2007/Hm, sp. zn. OSU/64533/2007/Hm, byla předmětná místní Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

komunikace průjezdná. K zaslepení došlo až realizací stavby hotelu, na kterou byl vydáván předmětný kolaudační souhlas. Žalobkyně trvala na tom, že pokud je výstavba rozdělena na jednotlivé etapy a v rámci předchozí etapy nebylo dořešeno připojení stavby na místní komunikaci, ač tomu tak mělo být, musí stavební úřad před vydáním kolaudačního souhlasu ke stavbě, kterou fakticky dochází k zásahu do místní komunikace, vyžadovat předložení dokumentace prokazující splnění podmínek pro připojení stavby k místní komunikaci.

9. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že před vydáním kolaudačního souhlasu zaslala žalovanému návrh na odstranění předmětné stavby jako neoprávněné, kde upozorňovala na skutečnost, že v první etapě mělo být zbudováno obratiště, které nebylo zrealizováno, a že tato skutečnost má zásadní vliv na dopravní situaci a zajištění dostupnosti složek integrovaného záchranného systému. Dále poukazovala na skutečnost, že zpevněné plochy byly realizovány v rozporu s projektovou dokumentací na pozemcích žalobkyně. Uvedla, že dne 10. 5. 2017 zaslala žalovanému nesouhlas s užíváním stavby a jejím připojením na místní komunikaci.
10. Žalobkyně dále zdůraznila, že kolaudovaná stavba hotelu nemá zajištěn dostatek parkovacích míst, v důsledku čehož hosté hotelu parkují v zákazu stání na obecním pozemku, čímž je narušován v neprospěch občanů žalobkyně veřejný pořádek a není zajištěna průjezdnost pro složky integrovaného záchranného systému. Další původně projektované parkoviště ke stavbě není ke dni podání žaloby realizováno. Kolaudovaná stavba tak fakticky nemá žádné parkoviště. Žalovaný tak dle žalobkyně zkolaudoval předmětnou stavbu v rozporu s dokumentací.
11. Žalobkyně trvala na tom, že žalovaný má posuzovat při povolení stavby kapacitu pozemní komunikace, dopravní obslužnost, možnost parkování a stavba musí vyhovovat požadavkům na bezpečné užívání staveb a přístup požární techniky. Žalobkyně trvala na tom, že žalovaný byl vyjádřením ze dne 6. 4. 2016, č. j. MDC/34292/2016, upozorněn na skutečnost, že hotel je plánován v lokalitě, kde jsou bytové domy, že problémem obce je špatná dopravní obslužnost, nevyhovující technické parametry místních komunikací, že v předložené dokumentaci je uvedeno, že pro potřeby hotelu bude využívána stávající odstavná plocha, která je již pro parkování využívána, a v katastru nemovitostí je vedena jako zeleň. Žalobkyně doporučovala projednat záměry využívání odstavné plochy s příslušným silničním správním úřadem. K tomu ovšem nedošlo. Žalobkyně trvala na tom, že stavební úřad by si měl při posuzování kapacitnosti pozemní komunikace, dopravní obslužnosti a možnosti parkování (§ 20 odst. 4 a § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území) vždy obstarat minimálně odborné vyjádření příslušného silničního správního úřadu. Žalovaný se i přes vědomost o problémech s dopravní obslužností v předmětném kolaudačním souhlasu touto problematikou nijak nezabýval a jeho závěr je v tomto směru dle žalobkyně nepřezkoumatelný. Žalobkyně trvala na tom, že žalovaný věděl, že kolaudovaná stavba nesplňovala zákonné požadavky, neopatřil si potřebná stanoviska, nepřibral žalobkyni jako účastníka řízení, ani ji nevyrozuměl o konání závěrečné kontrolní prohlídky stavby. Žalovaný dle žalobkyně věděl, že počet parkovacích míst nesplňuje deklarovaný počet dle dodatečného povolení stavby. Rovněž žalovaný věděl, že stavba není bezpečná, neboť není zajištěn přístup složek integrovaného záchranného systému, protože není vybudována točna, se kterou bylo při umístění a povolení stavby počítáno. Žalovaný věděl, že stavba je v rozporu s veřejným pořádkem, územní rozhodnutí bylo zrušeno soudem a následně bylo zrušeno i stavební povolení.
12. Dále žalobkyně namítala, že nebylo zajištěno v době kolaudace odvádění odpadních vod. Porušení zákona č. 274/2001 Sb., o vodovodech a kanalizacích pro veřejnou potřebu, (dále Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

jen „zákon o vodovodech a kanalizacích“) je dle žalobkyně porušením veřejného pořádku v neprospěch jejího majetku a práva jejích občanů na příznivé životní prostředí. Žalobkyně namítala, že v době vydání kolaudačního souhlasu stavebník nemohl vypouštět odpadní vody a nebyl napojen na čističku odpadních vod, což je v rozporu s § 18 zákona o vodovodech a kanalizacích. Dále žalobkyně odkázala na § 5 odst. 3 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, (dále jen „zákon o vodách“), ze kterého vyplývá, že před povolením užívání stavby musí být zajištěn odvod či likvidace odpadních vod. Stavebník v rámci kolaudačního procesu nijak nedoložil, že zabezpečil odvádění odpadních vod z kolaudované stavby. Po stavebníkovi ani žádný doklad v rámci kolaudačního procesu nebyl požadován. Žalovaný dle žalobkyně postupoval v rozporu s § 5 odst. 3 věty poslední zákona o vodách. Žalovaný tak učinil, přestože věděl, že v případě dosažení limitu kapacity či technických možností čističky odpadních vod nemusí vlastník kanalizace umožnit nové připojení k této kanalizaci. Žalobkyně v rámci stavebního řízení opakovaně na nedostatek kapacity čističky upozorňovala. Žalobkyně dále poukázala na skutečnost, že mezi přípojkou stavebníka a napojením na kanalizaci byla zátka, a tedy k faktickému napojení nedošlo. Žalobkyně trvala na tom, že v době kolaudace stavebník neměl souhlas s užíváním kanalizační přípojky, neměl souhlas s uvedením kanalizační přípojky do provozu, přičemž až na základě tohoto souhlasu se následně do 14 dnů uzavírá smlouva o odvádění odpadních vod. Stavebník byl seznámen se skutečností, že kapacitní a technické možnosti čističky odpadních vod neumožňovaly jímát jeho odpadní vody. Stavebník tak v době kolaudace neměl zajištěno odvádění odpadních vod. O nemožnosti vypouštět odpadní vody do čističky svědčí i skutečnost, že ohledně nemožnosti vypouštění odpadních vod se vedla další řízení a byly podávány podněty ze strany stavebníka.

13. Žalobkyně uvedla, že správný postup, který provozovatel čističky i žalovaný vyžaduje u všech staveb, je ten, že stavebník podá žádost o vyjádření ke zřízení přípojky, k této žádosti provozovatel čističky odpadních vod vydá stanovisko, kde se specifikují podmínky, při jejichž splnění bude následně udělen souhlas s uvedením kanalizační přípojky do provozu. Po doložení všech dokumentů včetně tlakových zkoušek a dodržení podmínek předešlého stanoviska vydá provozovatel čističky souhlas s užíváním a uvedením kanalizační přípojky do provozu. Souhlas s užíváním kanalizační přípojky následně stavebník přikládá k žádosti o kolaudaci. Žalovaný běžně souhlas ke kolaudačnímu řízení vyžaduje. V daném případě však žalovaný povolil užívání stavby za situace, kdy nebyla zajištěna možnost odvádění odpadních vod z kolaudované stavby. Žalovaný při vydání kolaudačního souhlasu neměl stanovisko vlastníka kanalizace a čističky odpadních vod, nevěděl, zda je přípojka schopna provozu a zda proběhly zkoušky. Žalovaný nejen že neměl doloženo, že stavebník má zajištěno odvádění odpadních vod, ale naopak věděl, že stavebník nemůže vypouštět odpadní vody do kanalizace, neboť žalovaný byl žalobkyní upozorňován na to, že je technický a kapacitní problém se stavem čističky odpadních vod. V předmětném kolaudačním řízení nebyl doložen souhlas majitele nebo provozovatele kanalizace a čističky odpadních vod s užíváním přípojky a s uvedením přípojky do provozu.
14. Žalobkyně odkázala na blíže neurčené rozhodnutí ze dne 19. 9. 2016, č. j. 208/2016, ve kterém mělo být uvedeno, že napojení v revizní šachtě bude dočasně zaslepeno do doby vyřešení technického stavu na čističce odpadních vod, který v dané době neumožňoval plánované vypouštění z dané přípojky, protože čistička další zdroj znečištění nezvládne. Zápis ve stavebním deníku, kde pracovník provozovatele čističky odpadních vod Ing. D. potvrdil, že přípojka byla provedena podle projektové dokumentace, nemohl dle žalobkyně nahradit doklad o zajištění odvodu a likvidace odpadních vod.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

15. Žalobkyně dále zdůraznila, že územní rozhodnutí a stavební povolení, na základě kterého byla stavba povolena, byla již soudem zrušena. Předchozí souhlas s připojením ke kanalizaci v době kolaudace starý již sedm let byl vydán k stavebnímu záměru, který byl následně v důsledku změny stavebního povolení zásadně změněn. Ke změně stavby před dokončením nebyly souhlasy od žalobkyně vyžadovány, ačkoli ve vztahu k jiným orgánům k vyžádání nových vyjádření došlo. Žalobkyně poukázala na nestandardní postup žalovaného, kdy žádost o kolaudaci byla podána dne 4. 5. 2017, závěrečná prohlídka stavby proběhla již dne 11. 5. 2017 a v ten samý den byl vydán napadený kolaudační souhlas. To vše proběhlo v době, kdy na 16. 5. 2017 bylo nařízeno jednání soudu, na kterém se očekávalo zrušení stavebního povolení.

Vyjádření žalovaného

16. K námitce, že nebyly před vydáním kolaudačního souhlasu vyžádány podklady od žalobkyně, žalovaný zdůraznil, že postupoval v souladu se zákonem. Žalovaný přezkoumává stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury jen tehdy, pokud v rámci předchozích řízení (stavebního řízení) vydával tento vlastník jako dotčený orgán rozhodnutí. Za situace, kdy vlastník veřejné dopravní a technické infrastruktury nevystupoval v daném případě jako dotčený orgán, nebyla dle žalovaného dána povinnost dokládat stanoviska vlastníků infrastruktury. Žalovaný trval na tom, že stanoviska vlastníků dopravní a technické infrastruktury o provedení kontroly způsobu napojení stavby jsou nezbytná jen tehdy, pokud byla předem vyžadována, což v předmětném případě dle žalovaného nebylo. Žalovaný trval na tom, že žalobkyně nebyla v daném případě dotčeným orgánem, a proto nebylo vyžadováno její stanovisko pro kolaudaci. Z pozice vlastníka veřejné dopravní a technické infrastruktury nebylo stanovisko vyžadováno, neboť nebylo potřebné. Ve vztahu k dopravě nebylo stanovisko vyžadováno, neboť dle žalovaného postavení dotčeného orgánu měla žalobkyně jen k určité části stavby, přičemž v rámci kolaudace se jednalo o dílčí část, v rámci které žalobkyně dané postavení neměla.
17. Dále žalovaný trval na tom, že žalobkyně není subjektem, jehož účast by byla na závěrečné kontrolní prohlídce nezbytná či zákonem požadovaná. Žalovaný s poukazem na § 113 odst. 4 stavebního zákona trval na tom, že i v případě, že by žalobkyně měla postavení dotčeného orgánu, je na zvážení stavebního úřadu, zda ke kontrolní prohlídce přizve dotčený orgán. To dle žalovaného závisí na zhodnocení potřeby této účasti. Dále zdůraznil, že veškeré námitky ze strany žalobkyně měly být uplatněny v souladu s § 110 odst. 2 písm. e) stavebního zákona při podání žádosti o stavební povolení. Při navazujícím přezkoumávání podmínek pro užívání stavby byly následné námitky nepřípustné. Ze strany žalobkyně pak rovněž k jejich uplatnění došlo až po vydání kolaudačního souhlasu.
18. Přerušení místní komunikace bylo dle žalovaného předmětem jiného řízení. V tomto jiném stavebním řízení měla žalobkyně bránit svá práva, neboť v této situaci již bylo zřejmé, že realizací stavby dojde k zaslepení místní komunikace. Žalobkyni mělo být zřejmé, že k zaslepení předmětné místní komunikace na základě stavebního povolení dojde, i ze skutečnosti, že předmětná část pozemku, na kterém místní komunikace leží, byla stavebníkovi žalobkyni odprodána. Stavebník žádal o stavební povolení na pozemcích, které již byly v jeho vlastnictví. Námitky týkající se přístupové komunikace měly být dle žalovaného uplatňovány v řízení, které bylo zakončeno kolaudačním souhlasem ze dne 29. 8. 2007, č. j. OSU/90179/2007/Hm, sp. zn. OSU/64533/2007/Hm. Tvzení žalobkyně, že se zde nemohou otočit vozidla integrovaného záchranného systému, není dle žalovaného dostatečně prokázáno.

19. Ve vztahu k napojení stavby na kanalizační přípojku žalovaný trval na tom, že prosté napojení na kanalizační soustavu žalobkyně dle projektové dokumentace a v souladu se stavebním povolením je zcela dostatečné. Ustanovení § 5 odst. 3 zákona o vodách dle žalovaného cílí na faktický stav možnosti odvádění odpadních vod. Při běžné praxi není kontrolováno, zda došlo mezi stavebníkem a provozovatelem kanalizační soustavy k uzavření řádné smlouvy o odvádění odpadních vod. Takový postup by se žalovanému jevil jako zjevně excesivní a zasahoval by i do působnosti jiných správních orgánů, které mají vykonávat dohled nad touto problematikou. Žalovaný konstatoval, že v případě, kdy dojde se souhlasem vlastníka kanalizační soustavy nebo jeho zástupce k faktickému připojení na kanalizační soustavu, dostávají se veškeré rozpory mezi těmito subjekty do působnosti zákona o vodovodech a kanalizacích. Tento předpis pak dále upravuje vztahy mezi vlastníkem kanalizační soustavy a subjektem, který je připojen k této soustavě, kdy jako jeden z přestupků je samotné neuzavření smlouvy o dovádění odpadních vod či odvádění v rozporu s kanalizačním řádem či smlouvou.
20. Žalovaný trval na tom, že pokud žalobkyně měla zájem, aby stavebník měl řešen odvod odpadních vod jiným způsobem, měla svá práva hájit v dřívější fázi stavebního řízení. V rámci kolaudačního řízení se přezkoumává pouze soulad skutečně provedené stavby s původním záměrem prezentovaným v rámci vydání stavebního povolení.
21. Argumentace poukazem na § 8 odst. 5 zákona o vodovodech a kanalizacích s tím, že žalobkyně nemusí umožnit připojení ke kanalizační soustavě z kapacitních důvodů, je dle žalovaného lichá, neboť důsledky takového jednání jsou již předmětem pravomoci jiného správního orgánu.

Replika žalobkyně

22. Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou. Trvala na tom, že žalovaný neměl k dispozici při kolaudaci stanovisko dotčené obce a dotčeného místně příslušného správního orgánu, a bylo tak postupováno v rozporu s § 122 odst. 3 stavebního zákona, neboť žalovaný při posuzování skutečnosti, zda žádost o vydání kolaudačního souhlasu splňuje náležitosti § 121 odst. 1 stavebního zákona, neměl k dispozici nezbytné stanovisko dotčené obce a dotčeného místně příslušného správního orgánu. Dle jejího názoru by si stavební úřad měl vždy pro posuzování kapacitnosti pozemní komunikace, dopravní obslužnosti a možnosti parkování obstarat vyjádření příslušného silničního správního úřadu.
23. Ve vztahu k dopravní obslužnosti žalobkyně konstatovala, že žalovaného několikrát v průběhu správního řízení před vydáním kolaudačního souhlasu upozorňovala na to, že nebyla vybudována předpokládaná točna. Dále zdůraznila, že v posuzovaném případě nedošlo v řízení ani k vydání rozhodnutí o povolení připojení nemovitosti na pozemku st. p. č. 355 v k. ú. Janov u Hřenska k pozemní komunikaci na pozemku p. č. 427/13 v k. ú. Janov u Hřenska. Žalobkyně uvedla, že napojení na komunikaci řešené v řízení zakončeném kolaudačním souhlasem ze dne 29. 8. 2007, č. j. OSU/90179/2007/Hm, sp. zn. OSU/64533/2007/Hm, řešilo připojení budovy na pozemku p. č. 277/2 v k. ú. Janov u Hřenska, tedy zcela odlišného objektu. Žalobkyni nemohlo být v roce 2007 zřejmé, že za deset let v roce 2017 dojde k zaslepení předmětné komunikace. Ve stanovisku obce ze dne 20. 9. 2006 vydaném v rámci stavebního řízení ke kolaudované budově je uvedeno, že obec nemá námitek proti napojení na stávající areálovou obslužnou komunikaci, ovšem není tam obsažen souhlas k zaslepení komunikace či k jejímu přerušení. Točna, která měla být vybudována a byla podmínkou pro kolaudaci předmětné stavby, vyhotovena nebyla. Nebyla tedy dle žalobkyně dodržena projektová dokumentace. Nebylo zajištěno místo pro otáčení Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a průjezd vozidel integrovaného záchranného systému. Pochybením žalovaného došlo dle žalobkyně ke zkolaudování nebezpečné stavby, která znemožňuje řádnou obslužnost v dané lokalitě. Poukázala dále na skutečnost, že v dané lokalitě na komunikaci parkují hoteloví hosté a je ztěžována průjezdnost komunikace.

24. Žalobkyně trvala na tom, že došlo k účelovému rozdělení stavby na několik etap, kdy byla v odlišné etapě řešena točna, v další hotel a v samostatném řízení i parkoviště. Stavba hotelu byla zkolaudována bez parkoviště a bez realizované točny. Na tyto nedostatky žalobkyně upozorňovala žalovaného několikrát před vydáním kolaudačního souhlasu.
25. Dále žalobkyně poukazovala na skutečnost, že dle zápisu ve stavebním deníku (rozhodnutí ze dne 19. 9. 2016, č. j. 208/2016) mezi přípojkou a napojením na kanalizaci byla zátka – proto k faktickému napojení nedošlo. Faktické napojení provedl stavebník bez vědomí a souhlasu žalobkyně po vydání kolaudačního souhlasu.
26. Dále zdůraznila, že původní souhlasy žalobkyně byly vydávány k původní stavební dokumentaci, dle které stavba nebyla provedena, stavební povolení, ke kterému byla dokumentace podkladem, bylo zrušeno včetně územního souhlasu.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

27. Osoba zúčastněná na řízení (stavebník) se plně ztotožnila s vyjádřením žalovaného k žalobě. Namítala, že námitka týkající se absence přidělení čísla popisného byla uplatněna ze strany žalobkyně až v podání ze dne 12. 4. 2021, a jedná se tedy dle jejího názoru o opožděně uplatněnou námitku.
28. Dále namítala, že souhlas žalobkyně s napojením stavby na kanalizační přípojku byl vydán již 18. 9. 2008 a na základě tohoto souhlasu bylo vydáno stavební povolení. Při následné změně stavby před dokončením žalobkyně neuplatnila ohledně připojení ke kanalizaci žádnou námitku. Trvala na tom, že k faktickému napojení na kanalizaci došlo již 17. 9. 2016.
29. Dále poukázala na skutečnost, že v důsledku změny stavby před dokončením došlo k výraznému snížení množství předpokládaných odpadních vod, kdy dle původního záměru bylo předpokládáno množství odpadních vod 7 446 m³ ročně a podle realizované změny by při plné obsazenosti objektu mělo být předpokládáno množství odpadních vod 1 491 m³ ročně.
30. Osoba zúčastněná na řízení považuje za nepřípustné, aby byla napadána relevance dokladů, které byly předloženy v rámci jiného správního řízení ukončeného v minulosti vydáním pravomocného rozhodnutí.
31. Dále zdůraznila, že k datu kolaudace hotelu neměla žalobkyně platný kanalizační řád. Žalobkyně, ač měla dle osoby zúčastněné na řízení povinnost uzavřít s ní smlouvu na odvádění odpadních vod, tuto povinnost splnila až po intervenci Ministerstva zemědělství v předchozím soudním řízení. Problémy s odváděním odpadních vod začaly v okamžiku, kdy žalobkyně požadovala po osobě zúčastněné na řízení příspěvek ve výši 250 000 Kč na úpravu čističky odpadních vod. Protože osoba zúčastněná na řízení s tímto příspěvkem nesouhlasila, přijalo Zastupitelstvo obce Janov dne 26. 8. 2016 usnesení, kterým neschvaluje napojení budoucího objektu hotelu do stávajícího kanalizačního řádu. Z uvedeného osoba zúčastněná na řízení dovozuje, že žalobkyně od počátku byla vedena snahou zmařit kolaudaci stavby hotelu.
32. Dále osoba zúčastněná na řízení zdůraznila, že stavební povolení bylo vydáno na základě projektové dokumentace, která úpravy místní komunikace na pozemku parc. č. 427/13 Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v k. ú. Janov u Hřenska jednoznačně specifikovala a ke kterým vydal i Hasičský záchranný sbor Ústeckého kraje souhlasné stanovisko ze dne 26. 1. 2010, č. j. HSUL-11245/DC-PRE-SP-FA-2010. V rámci následného řízení o změně stavby žalobkyně žádnou námitku týkající se připojení na místní komunikaci neuplatnila.

33. Osoba zúčastněná na řízení namítala, že není pravdou, že točna před budovou hotelu nebyla postavena. Poukazovala na e-mail starostky obce Janov paní L. K. ze dne 29. 9. 2016, ze kterého má vyplývat, že točna byla realizována nejpozději ke dni 23. 9. 2016. Osoba zúčastněná na řízení trvala na tom, že točna před objektem č. p. 233 existovala již v srpnu 2015. Rekonstrukci točny nerealizovala osoba zúčastněná na řízení.
34. Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, že pasport komunikací obce je z roku 2012, tedy z doby, kdy již bylo vydáno stavební povolení a osoba zúčastněná na řízení se k tomuto pasportu nemohla vyjádřit, či bránit zařazením části pozemku, který měl být zastavěn, do sítě místních komunikací. Zdůraznila, že část pozemku parc. č. 427/13 (na geometrickém plánu č. 432-185/2008 ze dne 16. 6. 2008 označeno jako díl „b“ a „f“) tvoří součást pozemku parc. č. 427/14 se způsobem využití ostatní plocha, jiná plocha. Není tedy veden jako ostatní komunikace. Tento pozemek byl kupní smlouvou uzavřenou se žalobkyní dne 18. 6. 2008 převeden na osobu zúčastněnou na řízení za účelem zhotovení stavby. Žalobkyně tedy dle osoby zúčastněné na řízení o přerušení komunikace věděla a uzavřením kupní smlouvy s ním vyslovila i souhlas. Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, že žalobkyně na jednání Zastupitelstva obce Janov konaném dne 26. 8. 2016 usnesením č. 148/08/2016 odsouhlasila směnu pozemků ve vlastnictví žalobkyně za pozemky ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení. Tuto smlouvu následně žalobkyně odmítla uzavřít. Geometrický plán č. 653-76/2016, který žalobkyně založila do spisu s tím, že se jedná o zábor komunikace, byl vypracován za účelem směny pozemků. Z uvedeného rovněž dle osoby zúčastněné na řízení vyplývá, že žalobkyně věděla o přerušení komunikace a souhlasila s ním.

Jednání soudu dne 25. 1. 2022

35. Právní zástupce žalobkyně při jednání soudu dne 25. 1. 2022 přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění repliky. Dále zdůraznil, že žalovaný měl při posuzování splnění podmínek pro vydání kolaudačního souhlasu postupovat pečlivěji. V daném případě nebyla řádně posouzena otázka realizace dostatečného množství parkovacích míst souvisejících s kolaudací budovy hotelu. Poukázal i na skutečnost, že následně vyhotovené parkoviště je vzdáleno od kolaudované budovy přibližně 500 m. Nevhodnost umístění parkovacích míst vyvolává na přístupové komunikaci zmatky v důsledku živelného parkování návštěvníků hotelu. Dále poukázal na skutečnost, že nebyla řádně vyhotovena točna na přístupové komunikaci, což má také za následek problematickou dostupnost kolaudované budovy. Otázky ohledně napojení na obecní kanalizaci rovněž nebyly v době kolaudace řádně dořešeny. S ohledem na uvedené se domnívá, že rozhodnutí bylo zatíženo zásadní nezákonností. Podnikatelské projekty osoby zúčastněné na řízení jsou rozděleny do etap, kdy ze strany správních orgánů nebylo vždy řádně posuzováno, zda jednotlivé etapy uváděné do provozu jsou za stávajících okolností schopné užívání. Dále uvedl, že přestože kolaudační rozhodnutí v roce 2007 bylo vydáno s tím, že stavba byla vyhotovena v souladu s projektovou dokumentací a stavebním povolením, nebylo tomu tak, neboť dle názoru žalobkyně v projektové dokumentaci bylo obratiště ve tvaru kapky, které nebylo realizováno. Příslušný stavební úřad měl na tuto skutečnost reagovat a vypořádat se s touto skutečností v kolaudačním rozhodnutí. Komunikace ani následně dořešena nebyla.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

36. Starostka žalobkyně při jednání zdůraznila, že pokud nebyla realizována plánovaná točna a došlo k povolení stavby hotelu, nevycházel stavební úřad při vydání kolaudačního souhlasu ze skutečného stavu věci v dané lokalitě. Ve vztahu k parkování zdůraznila, že fyzicky se v daném místě 14 parkovacích míst nenachází. Uvedla, že k zamezení průjezdu došlo až v listopadu 2015. Proto se obec až v té době začala zasazovat o realizaci točny v souladu s předchozí projektovou dokumentací. Poukázala na skutečnost, že souhlas s připojením na kanalizační řad byl v době vydání kolaudačního souhlasu 8 let starý.
37. Právní zástupce žalobkyně v závěrečném návrhu zdůraznil, že ze strany starostky ani obce ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení nedošlo k požadavkům na jakékoliv protiprávní plnění. Stavba hotelu v současnosti není napojena na pozemní komunikace a na pozemní komunikace je napojeno pouze parkoviště. Poukázal na skutečnost, že dle povolení dodatečné změny stavby před jejím dokončením mělo být zkolaudováno 30 parkovacích míst. V době kolaudačního souhlasu však bylo zkolaudováno pouze 14 míst. Poznamenal, že návštěvníci hotelu často parkují na parkovacích místech určených pro obyvatele nedalekých bytových domů. Skutečnost, že točna nebyla realizována v souladu s projektovou dokumentací, měl dle právního zástupce žalobkyně žalovaný vzít v úvahu v rámci řízení o kolaudačním souhlasu a kolaudační souhlas neměl být vydán. Stávající točna T nemůže mít funkci obratiště, neboť plní funkci vchodu do obytného komplexu. Ze strany obce nebyl nikdy dán souhlas s upuštěním od vybudování točny. Trval na tom, že v podkladech pro kolaudační souhlas chybí souhlas obce s napojením stavby na pozemní komunikaci a kanalizační řad. Vyjádření zachycené ve stavebním deníku nelze považovat za souhlas provozovatele či vlastníka kanalizace s napojením.
38. Právní zástupce žalovaného při jednání soudu dne 25. 1. 2022 odkázal na písemné vyjádření k žalobě. Uvedl, že spor připomíná spíše sousedský spor, kdy správní orgán je rukojmím žalobkyně a osoby zúčastněné na řízení. Následně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 2 As 37/2015-46, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2006, č. j. 15 Ca 219/2004-44.
39. Pověřená pracovnice žalovaného k věci uvedla, že zaslepení komunikace bylo zkolaudováno již v roce 2007. Točna nebyla realizována, protože měla stavba pokračovat a stavebník potřeboval prostor pro stavební techniku. Žalobkyně s tímto v době kolaudace souhlasila. Již tehdy byla komunikace jednosměrná či zaslepená. V roce 2007 bylo zkolaudováno 14 parkovacích míst pro restauraci. Komunikace byla v době povolení již vyřešena i majetkoprávně. Budova hotelu byla původně povolena jako stavba pro relaxaci. Stavebník zahájil stavbu v rozporu se stavebním povolením, proto bylo zahájeno řízení o odstranění stavby a následně byla povolena změna stavby před dokončením. Toto povolení nabylo právní moci. Změnou stavby došlo ke snížení množství plánovaných odpadních vod a nebyly realizovány stavby bungalovů. Pověřená pracovnice žalovaného trvala na tom, že při kolaudaci hotelu bylo vše řádně zkontrolováno. Rovněž trvala na tom, že před kolaudací si žalovaný nechal vyhotovit posudek od odborníka, ze kterého vyplývá, že v minulosti zkolaudovaných 14 parkovacích míst svojí kapacitou postačuje pro provoz dříve zkolaudované restaurace i nově kolaudovaného hotelu. Odborník uvedl, že stávající kapacita 14 parkovacích míst postačuje pro obě stavby. Zdůraznila, že při kolaudačním řízení se běžně nevyžaduje smlouva o připojení na kanalizaci, neboť tato smlouva se uzavírá ke konkrétnímu číslu popisnému, které se přiděluje až po kolaudaci. Zdůraznila, že kolaudační rozhodnutí z roku 2007 není předmětem tohoto řízení. Žalobkyně tehdy nevyžadovala realizaci obratiště ve tvaru kapky. Dále uvedla, že není z předloženého snímku pasportu komunikace patrné, kdy byl potvrzen s tím, že trvala na tom, že v roce 2007 předmětná

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

komunikace byla obslužnou komunikací, která se neuváděla v pasportu. Stavba hotelu nebyla nikdy komunikačně napojována. Obecní úřad tedy nebyl dotčeným orgánem. Před hotelem se obratiště nalézá stávající, ovšem ne ve tvaru kapky, bylo ve tvaru T i v roce 2007. Jiné žalobkyně nepožadovala.

40. Právní zástupce žalovaného v závěrečném návrhu uvedl, že je třeba respektovat koncentraci řízení. V tomto smyslu poukázal na rozšíření námitek ze strany žalobkyně po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Vyslovil názor, že ke kolaudované budově nevede žádná komunikace, proto v rámci kolaudačního procesu nebylo nutné řešit připojení této stavby ke komunikaci. Připojeno ke komunikaci bylo pouze parkoviště. Zdůraznil, že v rámci řízení o změně stavby před dokončením bylo postaveno najisto, že 14 parkovacích míst stačí jak pro restauraci, tak i pro hotel. Otázka, zda to v praktickém životě stačí, či nikoliv, nemá žádný vliv na zákonnost kolaudačního souhlasu. K poukazu, že stavební úřad měl zkoumat, zda stavba neohrožuje bezpečnost a zdraví obyvatel, uvedl, že žalobkyně se pohybuje pouze v rovině tvrzení doložených fotografiemi. Její závěry nejsou podloženy odbornými posudky či vyjádřeními. Dále zdůraznil, že každá fáze stavebního řízení má prostředky ke své nápravě. Své připomínky ohledně točny měla žalobkyně uplatnit v rámci stavebního řízení týkajícího se první fáze realizace projektu v roce 2006. I ve vztahu k dostupnosti objektu pro vozy integrovaného záchranného systému jde dle právního zástupce žalovaného o pouhá tvrzení, která nebyla ničím doložena. Zdůraznil, že v běžné praxi stavebního úřadu není v rámci kolaudačního procesu vyžadováno doložení smlouvy o zajištění odvodu odpadních vod. Stavební úřad by překročil své pravomoci v případě, pokud by předložení a uzavření takové smlouvy vymáhal. Stavební úřad musí v rámci kolaudačního procesu zajímat pouze existence faktického napojení na kanalizaci. K poukazu na dlouhý časový odstup od vydání souhlasu k napojení na kanalizaci uvedl, že stavební povolení na předmětnou stavbu bylo vydáno 2 roky po předmětném vyjádření obce.
41. Osoba zúčastněná na řízení při jednání soudu dne 25. 1. 2022 uvedla časovou linku průběhu výstavby, přístupových komunikací, restaurace a budovy hotelu. Zdůraznila, že ke druhé etapě výstavby hotelu mohla přistoupit až poté, kdy jí žalobkyně prodala část komunikace, která měla stavbou být zastavěna. Zdůraznila, že pokud se hoteloví hosté stravují v restauraci, postačuje kapacita parkoviště pro restauraci i pro hotel. K obratišti uvedla, že stávající obratiště nebudovala. Pouze stávající obratiště ve tvaru T nechala vydláždít a vylepšit. Toto obratiště vyhovuje vozidlům integrovaného záchranného systému. Točna byla dokončena a předána žalobkyni v roce 2016 před kolaudací hotelu. Dále uvedla, že parkoviště, ke kterému dle přípisu stavebního úřadu bylo zahájeno řízení o odstranění stavby, nebylo parkoviště, které bylo předmětem kolaudace v roce 2007, a nebylo v jejím vlastnictví. Poukázala rovněž na skutečnost, že část předmětné komunikace jí byla žalobkyní převedena a pozastavila se nad tím, že na soukromém pozemku byla v rámci pasportu komunikací opět vedena komunikace. Dále uvedla, že k převodu pozemků zaměřených dle geometrického plánu č. 653-76/2016 mělo dojít ze strany žalobkyně za podmínky, že točna vznikne. Podmínka byla splněna, ovšem smlouvu žalobkyně odmítla uzavřít. Zdůraznila, že stavba se připojuje na komunikace pouze v případě, že se přijíždí přímo k ní. Pokud je parkoviště od stavby odděleno, řeší se připojení pouze tohoto parkoviště. Zdůraznila, že kolaudace z roku 2007 není předmětem tohoto řízení. Uvedla, že na parkovišti u hotelu parkují svá vozidla nájemníci okolních domů. Je komplikované řešit jejich neoprávněné užívání parkoviště. Po roce 2007 byla předmětná komunikace průjezdná jen z toho důvodu, že nebyla zahájena stavba budovy hotelu. Ta byla zahájena v roce 2015.

42. Právní zástupkyně osoby zúčastněné na řízení uvedla, že žalobní tvrzení měla být obsažena již v původní žalobě a zrušujícím rozhodnutím Nejvyššího správního soudu nebyla prolomena zásada koncentrační, tedy že všechna tvrzení měla být ze strany žalobkyně uplatněna ve lhůtě pro podání původní žaloby. K pozdějším námitkám by soud neměl přihlížet. Dále zdůraznila, že točna byla předmětem stavebního řízení vedeného v roce 2006 a kolaudace z roku 2007. Není tedy předmětem tohoto řízení. Ohledně odvádění odpadních vod trvala na tom, že vše bylo provedeno v souladu se zákonem. Žalobkyně byla vázána svým původním stanoviskem obsahujícím souhlas s napojením na kanalizační řad. K zaslepení a přerušení přístupové komunikace došlo již v roce 2007, v této době bylo rovněž kolaudováno i parkoviště.
43. Při jednání soudu dne 25. 1. 2022 byl proveden důkaz spisem, v jehož rámci bylo vydáno stavební povolení ze dne 16. 10. 2006, č. j. OSU/112482/06/112482/1806/2006/Hm, a kolaudačním rozhodnutím ze dne 29. 8. 2007, sp. zn. OSU/64533/2007/Hm, kterým byla zkolaudována stavba „Golf areál Janov – Golf club „A“ první etapa – stavební úpravy stávajícího objektu (část č. p. 230, Janov) + komunikace a zpevněné plochy“ na pozemku st. p. č. 277/2 a části pozemkových parcel č. 427/5, 427/13, 427/6, 427/12 v k. ú. Janov u Hřenska. Dále byl proveden důkaz smlouvou ze dne 1. 4. 2019 o odvádění odpadních vod – SX 2, kterou uzavřela žalobkyně jako vlastník kanalizace, spol. DN-Servis s. r. o. jako servisní organizace kanalizace a osoba zúčastněná na řízení jako vlastník přípojky a objektu č. p. 237 v Janově. Dále byl proveden důkaz fotografií, na které je zachycena objízdná komunikace po kolaudaci první fáze stavební akce „Golf club“, přípisem žalobkyně ze dne 10. 5. 2017, č. j. 186/2017, ve kterém je upozorňován žalovaný na to, že nebyla realizována točna, sdělením ze dne 9. 6. 2017, č. j. MDC/55695/2017, ve kterém žalovaný konstatoval, že od roku 2007 nikdo neupozornil na skutečnost, že nerealizování obratiště má zásadní negativní vliv na dopravní situaci v předmětném místě, snímkem z pasportu komunikací vedených žalobkyní, kde je parcela č. 427/13 v k. ú. Janov u Hřenska vedena jako objízdná komunikace, vytyčovacím náčrtem č. 683-91/2017 vyhotoveným P. H., geometrickým plánem č. 653-76/2016, šesti fotografiemi prostoru u kolaudovaného hotelu, přípisem ze dne 10. 5. 2017, č. j. 197/2017, ve kterém oznámila žalobkyně žalovanému, že nesouhlasí s užíváním stavby hotelu z hlediska jeho napojení na místní komunikaci na parc. č. 427/13 v k. ú. Janov u Hřenska, sdělením žalovaného ze dne 8. 6. 2017, č. j. MDC/55489/2017, kde je uvedeno, že rozhodnutí o napojení na komunikaci nebylo vydáno ke stavbě hotelu, protože napojení a parkování bylo povoleno a zkolaudováno s první etapou stavby „Golf areál Janov“, a rozhodnutím Obecního úřadu Janov ze dne 19. 9. 2016, č. j. 208/2016, kterým bylo povoleno zvláštní užívání komunikace v k. ú. Janov u Hřenska u domu č. p. 230, na žádost Branické stavební s. r. o.
44. Dále soud na návrh žalobkyně provedl dokazování doručenkou prokazující doručení přípisu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 197/2017, ve kterém oznámila žalobkyně žalovanému, že nesouhlasí s užíváním stavby hotelu z hlediska jeho napojení na místní komunikaci na parc. č. 427/13 v k. ú. Janov u Hřenska, návrhem žalobkyně na odstranění stavby ze dne 10. 5. 2017, č. j. 186/2017, doručenkou prokazující doručení tohoto návrhu žalovanému, fotodokumentací dokládající obtížnou průjezdnost komunikace vedoucí k hotelu, nesouhlasem žalobkyně s užíváním stavby hotelu ze dne 10. 5. 2017, doručenkou prokazující doručení tohoto nesouhlasu žalovanému, souhlasem s napojením na stávající areálovou komunikaci ze dne 20. 9. 2006, vyjádřením k napojení kanalizační přípojky na místní kanalizační řad ze dne 18. 9. 2008, č. j. 0124/2008, nesouhlasným stanoviskem s užíváním kanalizační přípojky hotelu na parcele č. 427/14 v k. ú. Janov u Hřenska ze dne 10. 5. 2017, č. j. 198/2017, a doručenkou prokazující doručení tohoto nesouhlasu žalovanému.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

45. Dále soud provedl důkaz soudním spisem zdejšího soudu sp. zn. 15 A 182/2016, v rámci kterého bylo rozhodováno o žalobě proti rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému povolení změny stavby před jejím dokončením č. 78/2010 ze dne 7. 6. 2016, č. j. MDC/56858/2016.
46. Na návrh žalobkyně soud provedl také důkaz žádostí o prověření neoprávněného vypouštění odpadních vod ze dne 29. 3. 2017, č. j. 132/2017, včetně doručky, urgencí prověření neoprávněného vypouštění odpadních vod ze dne 2. 5. 2017, č. j. 180/2017, včetně doručky, oznámením obce Janov ze dne 9. 5. 2017, č. j. 187/2017, sdělením žalovaného ze dne 7. 6. 2017, č. j. MDC/55081/2017, výzvou k účasti na závěrečné kontrolní prohlídce ze dne 14. 8. 2018, č. j. MDC/79957/2018, a fotodokumentací týkající se místa obratiště, a to třemi fotografiemi ze dne 12. 6. 2014, třemi fotografiemi ze dne 12. 3. 2016 a 1 fotografií ze dne 15. 3. 2016.
47. Na návrh osoby zúčastněné na řízení provedl soud dokazování bodem č. 11 ze zápisu ze 14. zasedání Zastupitelstva obce Janov konaného dne 26. 8. 2016, výzvou Ministerstva zemědělství k uzavření odběratelské smlouvy ze dne 20. 2. 2017, č. j. 74756/2016-MZE-15162, e-mailem od starostky obce Janov ze dne 28. 9. 2016 s předmětem RE: Faktura, koordinačním výkresem „Obratiště a parkoviště“ vyhotoveným Ing. Arch. I. K. z dubna 2016, 2 fotografiemi, kdy jedna zachycuje původní stav obratiště a druhá stav v průběhu stavby hotelu, a technickou zprávou ke změně stavby před dokončením z května 2016 vyhotovenou Ing. Arch. I. K.

Jednání soudu dne 27. 2. 2024

48. Při jednání soud zrekapituloval s poukazem na § 119 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, (dále jen „o. s. ř.“) průběh dosavadního řízení, obsah přednesů a provedených důkazů.
49. Právní zástupce žalobkyně při jednání soudu odkázal na svá dosavadní vyjádření. Dále trval na tom, že v daném případě se jedná o etapizaci stavby a nikoli pouze o stavby vzájemně podmíněné funkční vazbou. Konstatoval, že vzhledem ke skutečnosti, že v době vydání napadeného kolaudačního souhlasu na straně žalobkyně existovaly pochybnosti, které byly stavebnímu úřadu sděleny, že v důsledku předmětné stavby může být ohrožen život, veřejné zdraví, bezpečnost nebo jiné zákonem chráněné hodnoty, měl se žalovaný s takovými pochybnostmi ve svém kolaudačním souhlasu vypořádat. Vzhledem k tomu, že žalobkyně ani nebyla pozvána na závěrečnou prohlídku kolaudované stavby, ani nemohla před kolaudačním souhlasem předkládat nějaké fundované závěry o nedostacích stavby z hlediska bezpečnosti. Současně trval na tom, že žalobkyni v tomto směru ani nemohlo tížit žádné důkazní břemeno. Zdůraznil, že v důsledku absence točny v podobě kapky byl deficit v dostupnosti stavby zcela zjevný a nebylo nutné jej dokazovat. Nesouhlasil s názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v kasačním rozhodnutí ze dne 29. 11. 2023, č. j. 7 As 61/2022-94, že nebylo nutné v rámci kolaudačního řízení posuzovat, zda měl stavebník uzavřenu smlouvu o odvádění odpadních vod. Považoval to za vadný výklad zákona. Dle jeho názoru samotné stavebně technické provedení bez zajištění likvidace odpadních vod nepostačuje k řádnému zkolaudování stavby hotelu. Skutečnost, že čistička vod funguje i po připojení hotelu, je dáno tím, že byla modernizována, a byla tak navýšena její kapacita.
50. Právní zástupce žalovaného při jednání uvedl, že rovněž považuje za zásadní posouzení otázky, zda v případě stavby přístupové komunikace a samotného hotelu se jedná o etapizaci či funkční podmínění staveb. Uvedl, že dle jeho názoru již Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 7 As 61/2022-94, konstatoval, že se v daném případě o etapizaci Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nejednalo. Zdůraznil, že kolaudační řízení není prostorem pro předkládání návrhů a projednávání námitek účastníků řízení. Námitky žalobkyně měly být předloženy v rámci řízení územního či v rámci řízení o stavebním povolení. Právní zástupce žalovaného trval na tom, že pokud žalobkyně v rámci kolaudačního řízení namítala existenci ohrožení života zdraví a podobně, měla toto nejen tvrdit, ale rovněž předložit i doklady, které by její tvrzení dokládaly. Současně poukázal na skutečnost, že žalovaný se otázkou dostupnosti stavby pro složky integrovaného záchranného systému zabýval a před kolaudačním souhlasem si opatřil kladné stanovisko hasičského záchranného sboru. Dále zdůraznil, že v rámci správního řízení ani v rámci samotného soudního řízení nebylo prokázáno, že by v důsledku existence stavby existovalo ohrožení života, zdraví, bezpečnosti nebo jiných zákonem chráněných hodnot. Poukázal rovněž na skutečnost, že od roku 2017 nedošlo v souvislosti s existencí stavby ke skutečnému ohrožení výše uvedených hodnot. Dále uvedl, že při kolaudaci staveb se nekontroluje zajištění faktické likvidace odpadních vod, ale pouze napojení na kanalizaci.

51. Právní zástupkyně osoby zúčastněné na řízení při jednání uvedla, že se ztotožňuje s vyjádřením právního zástupce žalovaného. Zdůraznila, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 7 As 61/2022-94, konstatoval, že případnou existenci ohrožení života či zdraví by musela žalobkyně doložit. Poukázala na skutečnost, že po celou dobu od kolaudace stavby čistička odpadních vod funguje a k žádnému ohrožení zdraví či životního prostředí nedošlo. Poukázala rovněž na zprávu hasičského záchranného sboru, která byla podkladem k napadenému kolaudačnímu souhlasu.
52. Statutární zástupce osoby zúčastněné na řízení při jednání soudu uvedl, že v sousedním objektu obce Janov již hořelo a hasičský záchranný sbor neměl problém s využitím existující točny. Točna byla tedy již v praxi hasiči využita, přičemž obstála.

Posouzení věci soudem

53. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila ve včasné podané žalobě. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
54. V předmětné věci po změně typu žaloby na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu již jednou zdejší soud rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 25. 1. 2022, č. j. 15 A 163/2017-261. V tomto rozsudku dospěl soud mimo jiné k závěru, že v procesu kolaudace došlo k vadě řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť z obsahu správního spisu nevyplývalo, že by se žalobkyně jako vlastník dopravní infrastruktury vyjadřovala ke způsobu napojení kolaudované stavby na dopravní infrastrukturu. Dále soud v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo nezákonné, neboť předmětná kolaudace byla vydána dříve, než bylo budově přiděleno číslo popisné. Soud rovněž dospěl k závěru, že žalovaný měl zkoumat, zda v důsledku etapizace stavby a nedůsledného provedení předchozí etapy stavby (nebyla realizována točna ve tvaru kapky) bude užívání kolaudované stavby bezpečné např. i z hlediska dostupnosti pro složky integrovaného záchranného systému. Vzhledem ke skutečnosti, že k tomuto žalovaný nepřistoupil, shledal soud v jeho Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

postupu porušení § 122 odst. 3 stavebního zákona a v důsledku toho i nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále soud v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že vydáním kolaudačního souhlasu bez doložení skutečnosti, že osoba zúčastněná na řízení měla zajištěnu likvidaci odpadních vod, došlo k porušení § 5 odst. 3 zákona o vodách a v důsledku toho bylo žalobou napadené rozhodnutí nezákonné.

55. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2022, č. j. 15 A 163/2017-261, napadli včasnými kasačními stížnostmi žalovaný a osoba zúčastněná na řízení. O kasačních stížnostech rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 11. 2023, č. j. 7 As 61/2022-94, kterým byl rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2022, č. j. 15 A 163/2017-261, zrušen a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení.
56. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že námitka žalobkyně týkající se přidělení čísla popisného byla uplatněna opožděně. Proto krajský soud dle Nejvyššího správního soudu k této námitce vůbec neměl přihlížet. K námitce týkající se nedoložení souhlasu žalobkyně v rámci kolaudačního řízení s napojením stavby na místní komunikaci Nejvyšší správní soud konstatoval, že pokud byly stavby spočívající v úpravě objektu č. p. 230 (golf klub) spolu s komunikací a zpevněnou plochou na pozemku parc. č. 277/2 a na části pozemků parc. č. 427/5, 427/13, 427/6 a 427/12 vše v k. ú. Janov u Hřenska a stavba kolaudovaná žalobou napadeným kolaudačním souhlasem povoleny a provedeny na základě samostatných stavebních povolení v oddělených stavebních řízeních, nebyl by odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 19. 4. 2006, č. j. 15 Ca 219/2004-44, přílehlavý, neboť tento rozsudek dopadá na situaci, kdy dochází ke kolaudaci části stavby, která podle stavebního povolení tvoří celek s jinou, doposud nedokončenou částí jedné a téže stavby povolené stejným rozhodnutím. Nejvyšší správní soud konstatoval, že v daném případě se s největší pravděpodobností jedná o podmíněnost jednotlivých částí záměru, a nikoli o nutnou etapizaci. Přístup ke stavbě hotelu, tedy dopravní obslužnost a dostupnost stavby, je dle Nejvyššího správního soudu pravděpodobně zajišťována právě prostřednictvím předchozí samostatné stavby realizované na základě stavebního povolení ze dne 16. 10. 2006 a zkolaudované kolaudačním souhlasem v roce 2007. Obě stavby mají být užívány společně jako jeden funkční celek. V případě podmíněnosti jednotlivých částí záměru se na obě stavby pohlíží samostatně s tím, že u později realizované stavby je třeba zohlednit toliko existenci funkční vazby na předchozí stavbu (zde: zda je předchozí stavbou zajištěno dopravní napojení, tedy dostatečný přístup a příjezd rovněž na pozemek, kde je později realizovaná stavba umístěna).
57. Nejvyšší správní soud konstatoval, že stavební úřad v rámci kolaudačního řízení primárně hodnotí soulad stavby s vydaným územním rozhodnutím a stavebním povolením a nemůže doplňovat či napravovat vady povolovacích řízení, respektive vydaných povolovacích rozhodnutí. Stavební úřad dle Nejvyššího správního soudu nemůže vznášet směrem ke stavebníkovi nové požadavky či mu ukládat nové podmínky spadající svou povahou do povolovacího řízení, pokud stavebník není k jejich splnění vázán v příslušném povolovacím rozhodnutí. Případné dřívější pochybení stavebního úřadu v povolovacím řízení lze v rámci kolaudace zohlednit pouze tehdy, pokud stavební úřad v kolaudačním procesu zjistí stran provedení stavby nebo jejího užívání nedostatky tak vysoké intenzity, že tato stavba nebo její užívání může ohrožovat život, veřejné zdraví, bezpečnost nebo jiné zákonem chráněné hodnoty. Pokud byla stavba hotelu povolena, aniž by žalovaný vyžadoval předložení jakéhokoli stanoviska týkajícího se napojení stavby na pozemní komunikaci, nelze takový požadavek vznášet ad hoc v rámci kolaudačního řízení a podmiňovat jím vydání kolaudačního souhlasu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

58. K závěrům zdejšího soudu ohledně dostupnosti lokality pro složky integrovaného záchranného systému Nejvyšší správní soud uvedl, že pro závěr o tom, že stavba či její užívání může ohrožovat bezpečnost v dané lokalitě, nepostačuje pouhé zjištění, že v rámci předcházející stavby golfového klubu zkolaudované kolaudačním souhlasem z roku 2007 nedošlo k vybudování původně plánované točny kapkovitého tvaru a že realizací stavby hotelu došlo k oboustrannému zaslepení komunikace na pozemku parc. č. 427/13 v k. ú. Janov u Hřenska. K takovému závěru by bylo nutné předložit konkrétní důkazy, že je ohrožena dostupnost a obslužnost kolaudované stavby. V daném správním ani soudním řízení nebyl předložen důkaz, který by svědčil o nebezpečnosti skutečného provedení kolaudované stavby. Současně Nejvyšší správní soud poukázal na závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru, které bylo předloženo při závěrečné kontrolní prohlídce stavby hotelu.
59. K otázce nutnosti předložení dokladu o zajištění odvádění odpadních vod do kanalizace v rámci kolaudačního řízení Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nezákonnost napadeného kolaudačního souhlasu nelze dovodit pouze z toho, že stavebník v rámci kolaudace nedoložil soukromoprávní smlouvu o odvádění odpadních vod. Dále Nejvyšší správní soud uzavřel, že aby mohl předmětný kolaudační souhlas být shledán nezákonným z důvodu neuzavření soukromoprávního ujednání se žalobkyní, musela by absence ujednání představovat závažný nedostatek svědčící o tom, že provedení stavby nebo její užívání může ohrožovat mimo jiné život, veřejné zdraví, bezpečnost, životní prostředí nebo jiné zákonem chráněné hodnoty. V dalším řízení bude tedy nutné se zaměřit na posouzení, zda žalobkyně uvedla takové důvody, které by prokazovaly, že v případě napojení hotelu na technickou infrastrukturu (kanalizaci) buďto nebyly dodrženy obecné požadavky na výstavbu, nebo dochází k ohrožení veřejných statků, konkrétně života a veřejného zdraví, života nebo zdraví zvířat nebo bezpečnosti.
60. Závěry Nejvyššího správního soudu je zdejší soud v dalším řízení v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán.
61. V dalším řízení po zrušení rozsudku zdejšího soudu ze dne 25. 1. 2022, č. j. 15 A 163/2017-261, se primárně soud zabýval včasností námitky, že kolaudační souhlas byl vydán, aniž by bylo žalovaným vyžádáno přidělení čísla popisného pro kolaudovanou budovu. K této otázce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 7 As 61/2022-94, uvedl: „*V projednávané věci původní žaloba (žaloba na ochranu před nezákonným zásahem podaná dne 11. 7. 2017 – poznámka soudu) již projednatelné žalobní body ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovala. Na základě výzvy krajského soudu, jejímž smyslem bylo toliko upravit žalobu v návaznosti na změnu žalobního typu (na žalobu proti rozhodnutí správního orgánu – poznámka soudu), pak žalobkyně v podání ze dne 12. 4. 2021 rozšířila žalobu o nový žalobní bod týkající se přidělení čísla popisného. K takovému postupu však nebyla žalobkyně oprávněna, neboť neodstraňovala toliko vadu podání spočívající v neuvedení žalobního bodu. Zásadu koncentrace v posuzované věci pak neprolamuje ani judikатурní obrat v otázce posuzování povahy souhlasů vydávaných podle stavebního zákona. Usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 As 436/2017-43 se totiž týkalo pouze správného žalobního typu, s čímž nově vznesená námitka nijak nesouvisí. Žalobkyni nic nebránilo v tom, aby vznesla otázku absence přidělení čísla popisného již v původní žalobě směřující proti kolaudačnímu souhlasu 2017. Problematiku přidělení čísla popisného však namítla poprvé až v podání ze dne 12. 4. 2021, tedy opožděně.*“ Vzhledem k opožděnosti této námitky k ní tedy soud v souladu s principem koncentrace řízení před správními soudy nemohl přihlížet.

62. K námitce žalobkyně, že nebyla jako účastník předchozího územního a stavebního řízení informována o vydání souhlasu a nebyla přizvána k závěrečné prohlídce kolaudované stavby, uvádí soud shodně jako ve svém předchozím rozhodnutí ve věci následující. Okruh osob, které se mají účastnit kontrolní prohlídky, je vymezen v § 133 odst. 4 stavebního zákona. V tomto ustanovení je uvedeno, že na výzvu stavebního úřadu jsou podle povahy věci povinni zúčastnit se kontrolní prohlídky vedle stavebníka též projektant nebo hlavní projektant, stavbyvedoucí a osoba vykonávající stavební dozor. Ke kontrolní prohlídce stavební úřad podle potřeby přizve též dotčené orgány, autorizovaného inspektora nebo koordinátora bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, působí-li na staveništi. Z uvedeného ustanovení jednoznačně vyplývá, že kontrolní prohlídky se neúčastní další účastníci územního či stavebního řízení. Soud tedy ve skutečnosti, že žalobkyně nebyla přizvána ke kontrolní prohlídce před vydáním kolaudačního souhlasu, pochybení žalovaného neshledal. Pro úplnost soud podotýká, že přizvání zástupce Obecního úřadu Janov jako dotčeného orgánu bylo na správním uvážení žalovaného. Neúčast zástupce Obecního úřadu Janov na kontrolní prohlídce tedy nelze bez dalšího považovat za porušení zákona ze strany žalovaného.
63. Dále žalobkyně namítala, že v důsledku skutečnosti, že plánované parkoviště pro hosty hotelu doposud nebylo realizováno, nemá kolaudovaný hotel dostatek parkovacích míst. Na tomto místě soud konstatuje, že parkovací stání na pozemku parcelní č. 427/6 v k. ú. Janov u Hřenska byla předmětem stavby „Golf areál Janov – Golf club „A“ 1. etapa – stavební úpravy stávajícího objektu (část č. p. 230 Janov) + komunikace a zpevněné plochy“. Ze zaměření skutečného provedení stavby ze dne 27. 8. 2007, č. 5014-177/2007, které bylo součástí správního spisu týkajícího se této stavby, kterým bylo provedeno dokazování při jednání soudu dne 25. 1. 2022, vyplývá, že tato parkovací stání byla řádně postavena a byla předmětem kolaudačního rozhodnutí Magistrátu města Děčín ze dne 29. 8. 2007, č. j. OSU/90179/2007/Hm, sp., zn. OSU/64533/2007/Hm. Ve vztahu k těmto parkovacím stáním tedy nemohlo předmětným kolaudačním souhlasem dojít k zásahu do práv žalobkyně, neboť tato stání byla předmětem jiného kolaudačního řízení. Tato námitka není důvodná.
64. Ve vztahu k posouzení otázky přiměřenosti množství parkovacích míst pro kolaudovanou budovu hotelu soud musí zdůraznit, že přezkoumává žalobou napadený kolaudační souhlas v režimu přezkumu správního rozhodnutí, tedy zkoumá soulad daného rozhodnutí se zákonem v rozsahu žalobkyní uplatněných námitek.
65. Předmětem dodatečného povolení změny stavby před dokončením ze dne 7. 6. 2016, č. j. MDC/56858/2016, byla i výstavba parkoviště s kapacitou 16 stání. Účastníci řízení se shodli na skutečnosti, že výstavba parkoviště byla v průběhu výstavby hotelu vyčleněna do samostatného řízení a parkoviště nebylo předmětem daného kolaudačního souhlasu. Bylo třeba tedy posoudit, zda stávající kapacita 14 parkovacích míst, která byla zkolaudována v rámci předchozí výstavby, postačuje i pro provoz kolaudovaného hotelu. Ze souhrnné technické správy vypracované Ing. Arch. I. K. v květnu 2016, která byla součástí dokumentace pro vydání souhlasu ke změně stavby před jejím dokončením, vyplývá, že pro hotel je potřeba 11 parkovacích stání. U hotelů a ubytoven s restauračním provozem se potřebný počet stání pro restauraci zmenšuje o počet míst pro hotel či ubytovnu, neboť hoteloví hosté se započítávají jen jednou. Autorizovaný architekt dospěl v předmětné technické zprávě k závěru, že v daném případě hotel a dříve kolaudovaná restaurace s parkovištěm budou tvořit jeden funkční areál, a proto stávající kapacita parkovací plochy odpovídající 14 parkovacím stáním (z toho jedno pro osoby s omezenou schopností pohybu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a orientace) je vyhovující počet pro stávající restauraci i nový hotel. Předmětná souhrnná technická zpráva byla součástí stavební dokumentace kolaudované stavby. Pokud tedy žalovaný konstatoval, že stavba hotelu byla provedena v souladu se stavební dokumentací, lze předpokládat, že při kolaudačním procesu vycházel žalovaný ve vztahu k parkovacím místům i z předmětné souhrnné technické zprávy. Námitku žalobkyně týkající se nedostatku parkovacích míst soud shledal nedůvodnou, neboť přestože v době vydání předmětného kolaudačního souhlasu nebylo ještě realizováno zamýšlené samostatné parkoviště, stávající kapacita parkovacích míst zkolaudovaných v rámci předchozí fáze výstavby postačovala pro provoz kolaudovaného hotelu.

66. Dále žalobkyně namítala, že si žalovaný měl v rámci předmětného kolaudačního řízení vyžádat stanovisko žalobkyně jako vlastníka dopravní a technické infrastruktury o kontrole způsobu napojení stavby. V souladu s § 2 odst. 1 písm. k) bod 2. stavebního zákona se za technickou infrastrukturu považuje mimo jiné i kanalizace. V tomto směru soud odkazuje na zápis ve stavebním deníku ze dne 18. 10. 2016, kde je uvedeno, že byla provedena kontrola napojení kanalizační přípojky, kterou potvrdil za obecní úřad Ing. P. D.. Připojení dle zápisu ve stavebním deníku bylo provedeno bez připomínek dle projektové dokumentace. Kopie zápisu ze stavebního deníku byla přiložena k žádosti o vydání kolaudačního souhlasu. Stanovisko vlastníka ke způsobu napojení na kanalizaci tedy dle soudu bylo před vydáním kolaudačního souhlasu řádně doloženo.
67. V souladu s § 2 odst. 1 písm. k) bod 1. stavebního zákona jsou dopravní infrastrukturou mimo jiné stavby pozemních komunikací. Žalobkyně poukazovala na skutečnost, že v důsledku nerealizace točny, která měla být realizována v rámci předchozí fáze stavby, došlo k faktickému zaslepení komunikace až v důsledku realizace stavby, která byla předmětem napadeného kolaudačního souhlasu. Z provedeného dokazování při jednání soudu dne 25. 1. 2022 zejména správním spisem týkajícím se stavby „Golf areál Janov – Golf club „A“ 1. etapa – stavební úpravy stávajícího objektu (část č. p. 230 Janov) + komunikace a zpevněné plochy“ bylo zjištěno, že otázka připojení stavby kolaudované předmětným kolaudačním souhlasem na místní komunikaci byla řešena v rámci stavebního povolení stavby „Golf areál Janov – Golf club „A“ 1. etapa – stavební úpravy stávajícího objektu (část č. p. 230 Janov) + komunikace a zpevněné plochy“. Z obsahu projektové dokumentace (zejména z výkresu celkové situace stavby č. C2) vyplývá, že při zaslepení místní komunikace měla být před budovou hotelu postavena točna kapkovitého tvaru. Ovšem ke stavbě předmětné točny nedošlo, jak je patrné zejména ze zaměření skutečného provedení stavby ze dne 27. 8. 2007, č. 5014-177/2007, které bylo jedním z podkladů k vydání kolaudačního rozhodnutí Magistrátu města Děčín ze dne 29. 8. 2007, č. j. OSU/90179/2007/Hm, sp. zn. OSU/64533/2007/Hm. V rámci stavby kolaudované citovaným kolaudačním rozhodnutím tedy nedošlo ke zkolaudování jakéhokoli zásahu do místní komunikace na parcele č. 427/13 v k. ú. Janov u Hřenska. I po vydání kolaudačního rozhodnutí Magistrátu města Děčín ze dne 29. 8. 2007, č. j. OSU/90179/2007/Hm, sp. zn. OSU/64533/2007/Hm, byla předmětná místní komunikace nadále průjezdná a nedošlo k jejímu zaslepení. Dle stavebního povolení ze dne 31. 5. 2010, č. j. OSU/57420/2010/Hm, sp. zn. OSU/28515/2010, na stavbu „ubytovací kapacita se zařízením pro sport a relaxaci a pozemcích p. č. 362, 427/14, 354/2, 367, 374/3, 906, 427/1, 910/16 k. ú. Janov u Hřenska“ bylo předmětem stavby mimo jiné napojení bungalovů a parkoviště na místní komunikaci. Napojení jiných staveb na pozemní komunikace nebylo předmětem tohoto stavebního povolení. Na základě dodatečného povolení změny stavby před jejím dokončením ze dne 7. 6. 2016, č. j. MDC/56858/2016, MDC/39147/2016, došlo ke změně objektu pro sport a relaxaci na ubytovací zařízení (hotel) a objekt bungalovů se změnil na zpevněnou plochu – Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

parkoviště s tím, že zpevněná plocha parkoviště měla být realizována ve stejném rozsahu jako dle původní projektové dokumentace. Jak již bylo uvedeno výše, účastníci řízení se shodli na skutečnosti, že výstavba parkoviště byla v průběhu výstavby hotelu vyčleněna do samostatného řízení a parkoviště nebylo předmětem daného kolaudačního souhlasu. Z uvedeného tedy plyne, že stavební povolení ve vztahu ke stavbě hotelu nezahrnovalo žádné připojení na místní komunikace.

68. Z výše uvedeného vyplývá, že stavby „Golf areál Janov – Golf club „A“ 1. etapa – stavební úpravy stávajícího objektu (část č. p. 230 Janov) + komunikace a zpevněné plochy“ a stavba hotelu kolaudovaná žalobou napadeným kolaudačním souhlasem byly povoleny a provedeny na základě samostatných stavebních povolení v oddělených stavebních řízeních. Nejednalo se tedy o jedinou stavbu sestávající z více stavebních objektů, které by byly kolaudovány postupně v jednotlivých etapách. Oproti tomu by tomu tak bylo v případě stavby budovy hotelu, která byla kolaudována žalobou napadeným kolaudačním souhlasem, a stavby zpevněné plochy – parkoviště, které měly společné stavební povolení, ale nebyly najednou kolaudovány.
69. Mezi stavbou „Golf areál Janov – Golf club „A“ 1. etapa – stavební úpravy stávajícího objektu (část č. p. 230 Janov) + komunikace a zpevněné plochy“ a stavbou hotelu kolaudovanou žalobou napadeným kolaudačním souhlasem byl vztah podmíněnosti jednotlivých částí záměru, ale nejednalo se o nutnou a logickou etapizaci. Ze závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 7 As 61/2022-94, vyplývá že *„vzájemná podmíněnost jednotlivých částí výstavby znamená, že pozdější (ač samostatnou) stavbu nelze posuzovat zcela izolovaně, ale je třeba brát v potaz její funkční návaznost na dříve realizovanou stavbu. Z dosavadních skutkových zjištění i tvrzení stěžovatelů se pak jeví, že právě o takovou situaci (podmíněnost jednotlivých částí záměru, nikoliv etapizaci) se jedná i v nynější věci. Přístup (příjezd) ke stavbě hotelu, tedy dopravní obslužnost a dostupnost stavby, je totiž podle jejich tvrzení zajišťována právě prostřednictvím předchozí samostatné stavby realizované na základě stavebního povolení ze dne 16. 10. 2006 a zkolaudované kolaudačním souhlasem 2007 (zahrnující mimo jiné stavby parkoviště, komunikace a zpevněné plochy pro otáčení vozidel). Obě stavby mají být tedy užívány společně jako jeden funkční celek. ... V případě podmíněnosti jednotlivých částí záměru se na obě stavby nahlíží samostatně s tím, že u později realizované stavby je třeba zohlednit toliko existenci funkční vazby na předchozí stavbu (zde: zda je předchozí stavbou zajištěno dopravní napojení, tedy dostatečný přístup a příjezd rovněž na pozemek, kde je později realizovaná stavba umístěna).“*
70. Dále Nejvyšší správní soud zdůraznil, že stavební úřad v rámci kolaudačního řízení primárně hodnotí soulad stavby s vydaným územním rozhodnutím a stavebním povolením a nemůže doplňovat či napravovat vady povolovacích řízení. Stavební úřad tak nemůže vznášet směrem ke stavebníkovi nové požadavky či mu ukládat nové podmínky spadající svou povahou do povolovacího řízení.
71. Ze stavebního povolení pro stavbu hotelu, který byl předmětem žalobou napadeného kolaudačního souhlasu, vyplývá, že toto stavební povolení nevyžadovalo předložení jakéhokoli stanoviska týkajícího se napojení předmětné stavby na pozemní komunikaci. Nebylo tedy pochybením žalovaného, že si v rámci kolaudačního procesu nevyžádal stanovisko žalobkyně jako vlastníka dopravní infrastruktury. Tuto námitku vyhodnotil tedy soud jako nedůvodnou.
72. Dále se soud zabýval námitkou žalobkyně, že v důsledku zaslepení obslužné komunikace došlo k nebezpečnému omezení dostupnosti lokality pro složky integrovaného záchranného

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

systému. Dle § 122 odst. 4 věty první stavebního zákona platí, že jsou-li na stavbě zjištěny závady bránící jejímu bezpečnému užívání, stavební úřad kolaudační souhlas nevydává a rozhodnutím, které je prvním úkonem v řízení, užívání stavby zakáže. Za závady bránící bezpečnému užívání stavby je nutno považovat takový stav, kdy stavba nebo její užívání může ohrožovat život, veřejné zdraví, bezpečnost nebo jiné zákonem chráněné hodnoty. Dle závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 7 As 61/2022-94, musí být postup dle § 122 odst. 4 stavebního zákona založen na skutečně závažných zjištěních, protože takový postup je ze své podstaty výjimečný, neboť stavba prošla řádným stavebním řízením, a lze se tedy legitimně spoléhat na to, že byla kvalifikovaně schválena tak, aby veřejné statky, jako jsou život, veřejné zdraví, bezpečnost či životní prostředí, neohrožovala. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku konstatoval: „Pro závěr o tom, že stavba či její užívání naopak může ohrožovat bezpečnost v dané lokalitě, tedy nepostačuje bez dalšího zjištění, že v rámci předcházející stavby golfového klubu (s příslušenstvím) zkolaudované kolaudačním souhlasem 2007 nedošlo k vybudování původně plánované točny kapkovitého tvaru, a že realizací stavby hotelu došlo k oboustrannému zaslepení komunikace na pozemku parc. č. 427/13. Tato zjištění totiž nejsou podpořena žádnou odbornou úvahou o tom, proč absence točny (při jejím nahrazení obratištěm ve tvaru T) či zaslepení komunikace skutečně ohrožují bezpečnost v daném místě. V tomto ohledu nelze nekriticky převzít prostá (odborně nepodložená) tvrzení žalobkyně o nedostatečné šířce komunikace a absenci místa pro otáčení vozidel IZS (integrovaný záchranný systém – poznámka soudu). Je nutné si uvědomit, že žalobkyně (obec) má v nynějším soudním řízení postavení osoby, která tvrdí, že byla zkrácena na svých hmotných (veřejných subjektivních) právech přímo kolaudačním souhlasem 2017, respektive v důsledku porušení svých práv v postupu předcházejícím jeho vydání. Nevystupuje zde tedy jako dotčený orgán, ostatně takto ani vystupovat nemůže, neboť platí, že „[p]okud stát nebo jiná veřejnoprávní korporace vystupuje v roli veřejné moci, jistě nemá žádná subjektivní práva“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2020, č. j. 8 AfS 128/2018-46).“ Dále Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku poukázal na skutečnost, že součástí správního spisu bylo i závazné stanovisko hasičského záchranného sboru sp. zn. Mdc/43128/2017. Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „V závazném stanovisku HZS (hasičský záchranný sbor – poznámka soudu) se uvádí, že bylo vydáno podle § 31 odst. 1 písm. c) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, tedy po ověření, zda byly dodrženy podmínky požární bezpečnosti staveb vyplývající z posouzených podkladů a dokumentace podle písmene b), včetně podmínek vyplývajících z vydaných stanovisek. Dokumentace podle písm. b) zahrnuje projektovou dokumentaci stavby, jejíž součástí je požární bezpečnostní řešení, které obsahuje rovněž posouzení zásahových cest (mj. přístupové komunikace). Podle závazného stanoviska: „Při stavbě byly dodrženy podmínky požární bezpečnosti vyplývající z posuzovaných podkladů, včetně podmínek vyplývajících z vydaných stanovisek k dané stavbě.““ Ze skutečnosti, že předmětné závazné stanovisko hasičského záchranného sboru je podkladem žalobou napadeného kolaudačního souhlasu a požární bezpečnostní řešení stavby hotelu je součástí správního spisu, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že se žalovaný v rámci kolaudačního procesu zjišťování bezpečnosti užívání zkolaudované stavby hotelu z hlediska její dostupnosti pro složky integrovaného záchranného systému věnoval.

73. Ze správního spisu je tedy patrné, na základě jaké skutečnosti založil žalovaný svou úvahu ohledně naplnění požadavků na bezpečnost zkolaudované stavby z hlediska její obslužnosti a dostupnosti. V rámci soudního řízení nebyl ze strany žalobkyně předložen žádný důkaz, který by svědčil o opaku, tedy o nebezpečnosti skutečného provedení zkolaudované stavby nebo jejího užívání vůči statkům chráněným v § 119 odst. 2 stavebního zákona. Proto soud i tuto námitku vyhodnotil jako nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

74. Dále žalobkyně namítala, že předmětný kolaudační souhlas byl vydán, aniž by bylo zajištěno odvádění odpadních vod do kanalizace v jejím vlastnictví. V § 5 odst. 3 zákona o vodách je mimo jiné uvedeno, že při provádění staveb jsou stavebníci povinni podle charakteru a účelu užívání těchto staveb je zabezpečit zásobováním vodou a odváděním, čištěním, popřípadě jiným zneškodňováním odpadních vod z nich v souladu s tímto zákonem. Dále je v předmětném ustanovení uvedeno, že bez splnění této podmínky nesmí být povolena stavba, změna stavby před jejím dokončením, užívání stavby ani vydáno rozhodnutí o dodatečném povolení stavby nebo rozhodnutí o změně v užívání stavby.
75. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 7 As 61/2022-94, k této námitce uvedl: „*Samotné znění § 5 odst. 3 vodního zákona (zákon o vodách – poznámka soudu) stanoví stavebníkovi podmínku zabezpečení stavby odvodem odpadních vod při provádění staveb nebo jejich změn nebo změn jejich užívání. Zákon tedy spojuje požadavek na zabezpečení staveb odváděním odpadních vod s fází stavby, která spočívá v její výstavbě. K provádění staveb dochází právě v územním a především ve stavebním řízení, čemuž ostatně odpovídá i požadavek na doložení stanoviska vlastníka technické infrastruktury k možnosti a způsobu napojení [viz např. § 86 odst. 2 písm. c), § 96 odst. 3 písm. c), § 105 odst. 1 písm. d) a § 110 odst. 2 písm. e) stavebního zákona]. Již z toho lze dovodit, že vodní zákon tímto požadavkem vyjadřuje povinnost zabezpečit stavby odváděním odpadních vod pouze po stavebnětechnické stránce. V posuzované věci bylo vedeno řízení o změně stavby před jejím dokončením, v jehož rámci žalobkyně učinila námitku pouze ve vztahu k výpočtu parkovacích míst. V odůvodnění následného rozhodnutí žalovaný mimo jiné uvedl, že podle projektové dokumentace se výrazně sníží množství odpadních vod oproti původnímu předpokladu (z 7 446 m³/rok na 723 m³/rok), a proto by dle jeho názoru nemělo dojít ke zkolabování čističky odpadních vod ve vlastnictví žalobkyně. Žalovaný se tedy otázkou odvodu odpadních vod ve stavebním řízení (řízení o změně stavby před jejím dokončením) zabýval. Kolaudaci stavby pak předcházely zkoušky vnitřní a venkovní kanalizace a kontrola napojení kanalizační přípojky.*
76. *Tomu, že by vodní zákon spojoval požadavek na zabezpečení staveb odváděním odpadních vod rovněž s předložením soukromoprávního ujednání s dodavatelem, respektive odběratelem, nenasvědčují ani stavební předpisy a ZVAK (zákon č. 274/2001 Sb. o vodovodech a kanalizacích – poznámka soudu). Vodní zákon ani stavební vyhláška neukládají povinnost doložit při kolaudaci příslušnou smlouvu s vlastníkem kanalizace. Povinnost předložit dohodu při kolaudaci požaduje výslovně samostatný § 8 odst. 3 ZVAK, a to pouze u vlastníků vodovodů nebo kanalizací provozně souvisejících, popřípadě jejich částí provozně souvisejících. O takovou situaci se v projednávané věci nejedná. Nadto obecně platí, že vlastník kanalizace (žalobkyně) je povinen umožnit připojení na kanalizaci, pokud to umožňují kapacitní a technické možnosti těchto zařízení (§ 8 odst. 5 ZVAK) a je povinen uzavřít písemnou smlouvu o dodávce vody nebo odvádění odpadních vod s tímto odběratelem (§ 8 odst. 6 ZVAK).“*
77. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že nezákonnost žalobou napadeného kolaudačního souhlasu nelze dovodit pouze z toho, že stavebník v rámci kolaudace nedoložil soukromoprávní smlouvu o odvádění odpadních vod. Aby mohl být žalobou napadený kolaudační souhlas shledán nezákonným z důvodu neuzavření soukromoprávního ujednání o odvádění odpadních vod, musela by absence ujednání představovat závažný nedostatek svědčící o tom, že provedení stavby nebo její užívání může ohrožovat mimo jiné život, veřejné zdraví, bezpečnost, životní prostředí nebo jiné zákonem chráněné hodnoty (srovnej § 119 odst. 2 stavebního zákona). Takové skutečnosti by však musela žalobkyně v předmětném soudním řízení doložit jednoznačnými důkazy. Takové důkazy však žalobkyně nepředložila. Samotné tvrzení, že připojení mohlo způsobit technické problémy

čističce vod a bylo nutné navýšení její kapacity, za takové důkazy není možné považovat. K tomu soud rovněž poukazuje na skutečnost, že mezi účastníky je nesporné, že následně k uzavření smlouvy o odvádění odpadních vod došlo a k žádné závažné havárii čističky odpadních vod nedošlo, přestože stavba hotelu je již řadu let od vydání kolaudačního souhlasu v provozu a připojena na kanalizační systém obce. Vzhledem k výše uvedenému i tuto námitku tedy shledal soud jako nedůvodnou.

78. K poukazu právního zástupce žalobkyně, že žalobkyni nemohlo tížit důkazní břemeno k jejím tvrzením o existenci ohrožení života, zdraví, bezpečnosti nebo jiných zákonem chráněných hodnot, soud musí opět zdůraznit, že stavební úřad v rámci kolaudačního řízení primárně hodnotí soulad stavby s vydaným územním rozhodnutím a stavebním povolením a nemůže doplňovat či napravovat vady povolovacích řízení. Bylo na žalobkyni, aby své výhrady ohledně napojení stavby na dopravní infrastrukturu či kanalizaci uplatnila v rámci stavebního řízení. Pak by se s jejími námitkami musel stavební úřad či odvolací orgán řádně vypořádat. Ovšem pokud chtěla poukázat na skutečnost, že v souvislosti s existencí realizované stavby hrozí ohrožení života, zdraví, bezpečnosti nebo jiných zákonem chráněných hodnot, nepostačovalo již pouhé tvrzení žalobkyně, ale v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu obsaženými v kasačním rozsudku ze dne 29. 11. 2023, č. j. 7 As 61/2022-94, bylo nutné, aby svá tvrzení podložila konkrétními důkazy či alespoň odkazy na konkrétní porušení zákonných ustanovení či technických norem. Toto však žalobkyně neučinila ani v rámci řízení před vydáním napadeného kolaudačního souhlasu, ani v rámci samotného soudního řízení.
79. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba je v rozsahu řádně uplatněných žalobních bodů nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Současně v souladu s § 60 odst. 1 věty první a § 110 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o žalobě a kasačních stížnostech proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 15 A 163/2017-100, proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 10. 2020, č. j. 15 A 163/2017-85, a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2022, č. j. 15 A 163/2017-261, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly. Pro posouzení úspěchu ve věci má význam míra úspěchu v konečném rozhodnutí ve věci, a nikoli úspěch v některé z fází řízení.
80. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti.
81. V řízení o kasačních stížnostech proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 15 A 163/2017-100, proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 10. 2020, č. j. 15 A 163/2017-85, a rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2022, č. j. 15 A 163/2017-261, byla osoba zúčastněná na řízení v pozici účastníka řízení, který po celou dobu řízení zastával názor, že žaloba má být zamítnuta. V konečném rozhodnutí ve věci tedy lze považovat osobu zúčastněnou na řízení za úspěšnou stranu sporu. V řízeních o kasačních stížnostech, které byly podány osobou zúčastněnou na řízení před Nejvyšším správním soudem, vystupovala osoba zúčastněná na řízení v pozici účastníka řízení. V případě všech kasačních stížností byla úspěšná. Proto jí náleží vůči žalobkyni náhrada nákladů řízení v celkové výši 30 684 Kč, která se skládá z částky 5 000 Kč odpovídající uhrazenému soudnímu poplatku za kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 15 A 163/2017-100, z částky 1 000 Kč Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odpovídající uhrazenému soudnímu poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2022, č. j. 15 A 163/2017-261, z částky 18 600 Kč za šest úkonů právní služby právních zástupců osoby zúčastněné na řízení v kasačních řízeních po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“) [podání kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 10. 2020, č. j. 15 A 163/2017-85, podání kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 9. 2020, č. j. 15 A 163/2017-100, a vyjádření osoby zúčastněné na řízení ke kasační stížnosti žalovaného proti stejnému rozsudku, kasační stížnost osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 1. 2022, č. j. 15 A 163/2017-261, návrh na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti, replika osoby zúčastněné na řízení na vyjádření žalobkyně v tomto řízení - § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 1 800 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [šest režijních paušálů po 300 Kč § 13 odst. 1 a 4 AT] a z částky 4 284 Kč představující 21% DPH, kterou jsou právní zástupci osoby zúčastněné na řízení podle zvláštního právního předpisu povinni odvést z výše uvedených částek kromě soudních poplatků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 27. února 2024

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.